

stille den Fordring til samtlige Deltagere, at de kan følge med i Tempoet, og kan de ikke det, maa de søge anden Form for Beskæftigelse, og denne Henvisning maa naturligvis i vid Udstrækning komme til at ramme Invaliderne.

Af det anførte fremgaar, at der indenfor visse Grænser er Muligheder for at anvende Invaliders Arbejdsevne, og at det er sund Økonomi og retfærdigt at virke for at faa disse Muligheder ført ud i Livet.

II.

Forholdene nu.

A. Det lovmæssige Grundlag m. v.

Som foran angivet findes der ikke nu her i Landet nogen samlet Plan eller Lovgivning, der tager Sigte paa Opnaaelse af Beskæftigelse for Invalidler.

Der findes derimod forskellige spredte Lovbestemmelser m. v., som hver for sit begrænsede Omraade, navnlig for visse bestemte Grupper af Invalidler, tager Sigte paa dette Maal eller dog i væsentlig Grad bidrager til, at dette i visse Tilfælde kan blive naaet.

Af de i saa Henseende vigtigste Lovbestemmelser m. v. anføres følgende:

1. *Fattigloven, Lov Nr. 67 af 9. April 1891 om det offentlige Fattigvæsen* med senere Ændringer og Tilføjelser. Mærkes maa her dels det offentliges almindelige Pligt efter Lovens § 1 til at komme enhver til Hjælp, for saa vidt og saa længe han ikke er i Stand til at skaffe sig og sine det nødvendige til Livets Ophold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde, hvilken Hjælp normalt medfører visse Retsvirkninger for Modtageren (de saakaldte Fattighjælps Virkninger), dels forskellige Bestemmelser om Adgang til særlige Former for Hjælp, der ikke medfører disse Retsvirkninger (den saakaldte Fattighjælp uden Fattighjælps Virkninger). Af de sidstnævnte Bestemmelser nævnes særlig Lovens § 44 om Ydelse af Lægehjælp, § 61 om Opdragelse, Underhold, Forsørgelse, Kur og Pleje for visse nærmere angivne Grupper af Syge og Invalidler, jfr. nedenfor, samt § 63, 2. Stk. om Kur og Pleje af Personer, der ikke opfylder Helbredsbetingelserne for at optages som nydende Medlem i en anerkendt Sygekasse, og § 63, 3. Stk. om Underholdshjælp paa Grund af Sygdom eller Invaliditet til Personer, der ikke har kunnet optages i Invalidforsikringen. Vigtig er navnlig Lovens § 61, der efter den nugældende Affattelse, jfr. Lov Nr. 58 af 14. Marts 1924, omfatter bl. a. blinde, døvstumme, Epileptikere, vanføre, lemlæstede, tuberkuløse, stammende, andre talelidende og Ganespaltepatienter, for saa vidt de paagældende er anbragt paa Statsanstalter eller paa dertil af Staten godkendte Anstalter eller af en saadan Anstalt under dennes vedvarende Tilsyn er anbragt hos private — samt blinde, der ikke er saaledes anbragt. I Forbindelse med denne Paragraf maa nævnes, at Statsanstalter for Undervisning m. v. af blinde og døvstumme var oprettet allerede længe forud for Fattigloven af 9. April 1891. Af nu eksisterende Statsanstalter for Behandling, Undervisning m. v. af invaliderede Personer anføres Blindeinstituttet i København, Blindeforskolen paa Refsnæs, Døvstummeinstitutterne i København og Fredericia, Døvstummeskolerne i Fredericia og Nyborg samt Statens Institut for Talelidende.

2. *Sygekasseloven, Lov Nr. 85 af 12. April 1892 om anerkendte Sygekasser* med senere Ændringer, jfr. senest Bekendtgørelse Nr. 87 af 19. April 1929 samt Lov Nr. 149 af 15. April 1930. Det paahviler herefter bl. a. de anerkendte Sygekasser i Sygdomstil-